De roep van de levensstroom en je antwoord daarop

9 september 1966
lezing 145

“Gegroet, vrienden. De zegen die ik jullie breng, is een machtige kracht en bevat de oprechtheid, de wensen en de liefde van allen die bij deze onderneming zijn betrokken, zowel in jullie als in onze wereld.

Aan het begin van dit nieuwe werkjaar zou ik graag weer een richting willen aangeven, een soort blauwdruk en daarmee tegelijkertijd de inhoud van ons werk en het doel ervan opnieuw onder woorden brengen. De mens heeft er behoefte aan om steeds weer duidelijk voor ogen te hebben wat zijn motieven en concepten zijn, waar hij heen gaat en waarom?

Zolang de mens zich uitsluitend met zijn egozelf identificeert en het feit negeert dat hij nog een andere kant heeft, verkeert hij onvermijdelijk in een pijnlijke tweestrijd waardoor hij wordt verscheurd. Hij moet dan wel met een probleem zitten waarvoor hij geen oplossing weet en waaruit hij geen uitweg ziet. Daardoor zit hij vaak in een ondraaglijke spanning en angst. Deze fundamentele geestelijke onzekerheid met alles wat daarbij hoort, kan door allerlei bezigheden worden overschaduwd of afgedekt. Maar hoewel deze op zich waardevol kunnen zijn, het is een illusie om te denken dat je daarmee van je fundamentele angst en het gevoel van verspilling en zinloosheid afkomt. Alleen wanneer de mens diep in zichzelf zijn kern vindt en die activeert en verwezenlijkt, vervult hij zijn bestemming en de reden voor zijn bestaan. Wat hij daarnaast bereikt, dient alleen om, als hij dat wenst, zich bewuster van zijn ware zelf en daarmee van de realiteit van het bestaan te maken. Dan en alleen dan vindt hij een echte zekerheid en vrede die van binnenuit komen. Om dit te laten gebeuren dient hij de greep op het uiterlijke ego los te laten. Met andere woorden, hij moet het volledig op zijn ego vertrouwen opgeven

en het ego gaan gebruiken als middel om het universele zelf dat in hem sluimert en nog niet helemaal wakker is te activeren

.

Veel mensen weten dit en belijden het met de mond. Maar het in theorie weten en er naar leven, zijn twee heel verschillende dingen. De bedoeling van het werk op dit pad is om je te helpen een nieuw zelf dat je nog niet eerder bewust hebt ervaren, te laten ontwaken. Dit pad geeft je de middelen om dit daadwerkelijk te verwezenlijken.

Er gaat een roep van het leven uit, het doet een beroep op ieder levend wezen. De meeste mensen hebben dat niet in de gaten. Alleen wanneer je je bewuster van je eigen illusies wordt, kun je je tegelijkertijd bewuster van de waarheid in jezelf en daarmee van het leven worden. Dientengevolge zul je de roep van het leven verstaan en ook wat die je ieder ogenblik heeft te zeggen. Hoe beantwoord je die roep? Met je gehele wezen of reageer je halfslachtig? Of antwoord je gewoon helemaal niet, verzet je je ertegen en houd je jezelf doof voor de roep van het leven? Dat is de grote vraag, vrienden.

Wat ik hier zeg, hoe eenvoudig het ook klinkt, kan een heel belangrijk aspect van je aandacht gaan vormen, zodanig dat je jezelf eerlijk afvraagt: wil ik de roep van het leven wel verstaan? Wat verlangt het van mij? En reageer ik er met hart en ziel op? Deze *roep van het leven* is een dynamisch gebeuren dat je ook *als een levensstroom* kunt voelen. Deze levensstroom manifesteert zich op ieder moment voor ieder mens weer anders. Hij is tegelijkertijd universeel en toch diep persoonlijk. Hij is universeel in de zin dat de waarden waarop de roep is gebaseerd uitsluitend tot doel hebben het ware zelf, de absolute werkelijkheid wakker te maken. Hij stelt in niets anders belang en gaat hierbij heel onsentimenteel te werk. Hij slaat geen acht op persoonlijke bindingen, maatschappelijke overwegingen en waarden die op andere belangen zijn gericht dan dat ene dat ik noemde en evenmin op persoonlijke pijn of genot. Als het wakker maken van het ware zelf in eerste instantie iets met zich mee brengt dat misschien op afbraak lijkt, zal deze schijnbare afbraak de hoeksteen van het werkelijke innerlijke leven blijken te zijn en het middel dat nodig is om de innerlijke kern wakker te maken. Als de mens daardoor ook krijgt wat hem toevallig heel blij maakt, bewijst het feit dat hij zichzelf toestaat de vreugde ervan te ervaren dat hij meer op het ware zelf is afgestemd dan hij misschien wel weet. Maar vaak kan een moralistische houding, een houding van jezelf de grond inboren de persoon ertoe brengen om datgene wat hem naar zijn bestemming en

zelfontplooiing leidt af te wijzen, alleen maar omdat het vreugde brengt. De misvatting daarachter is dat zelfverwezenlijking automatisch ontbering en zelfopoffering moet inhouden. Als omstandigheden op overwegingen zijn gebaseerd die niet bevorderend werken voor het tot je ware zelf komen, is het onvermijdelijk dat ze vroeg of laat teniet worden gedaan. Als omstandigheden uit overwegingen voortkomen die tot doel hebben het ware zelf wakker te maken, kan het niet anders of je gaat vrede, vreugde, welzijn en intens genot ervaren. Dat is de levensstroom, die vaak door de hardnekkige blindheid van de mens wordt geblokkeerd.

Deze roep van het leven is universeel. De houding die nodig is om het innerlijk centrum te doen ontwaken, laat zich door universele waarden leiden. Waarheid, liefde en schoonheid zijn universele aspecten van het ware leven. Het geïsoleerde egobestaan is een algemene factor die je bij alle mensen tegenkomt. Hoe dit ego het ware zelf blokkeert, is een persoonlijke kwestie maar hoe het ook gebeurt, het is een universeel feit dat transformatie van het karakter nodig is om blokkades weg te nemen en de levensstroom vrij baan te geven. We zullen straks op het onderwerp transformatie terugkomen.

Deze universele aspecten kunnen verstandelijk worden herkend maar hoeven daarom nog niet gevoeld en ervaren te worden. Dat kan alleen gebeuren wanneer je het persoonlijke aspect van de levensstroom herkent en er op reageert. Daarom moet ieder pad dat tot echte zelfverwezenlijking leidt wel heel erg persoonlijk zijn en zich met heel persoonlijke problemen bezighouden. Wie gelooft dat hij door algemene waarheden in zich op te nemen en meer waarachtige geloofswaarheden te verzamelen het doel kan bereiken, misleidt zichzelf. Hij misleidt zichzelf juist omdat hij niet naar zijn waarheid, naar zoals hij op dit moment is, wenst te kijken maar de voorkeur geeft aan een geïdealiseerd beeld van zoals hij wíl zijn. Juist door dit vermijden raakt hij meer van het doel vervreemd dan wanneer hij eerlijk toegeeft dat hij niet naar zichzelf wil kijken en zichzelf niet wil toestaan emoties te ervaren waar hij bang voor is of die hij afkeurt, met andere woorden zijn karaktergebreken niet wenst te transformeren. Juist in de mate dat een mens naar de tijdelijke waarheid van zichzelf durft te kijken vindt de werkelijke - niet de theoretische - activering van het ware zelf met zijn vibrerende leven, zijn grenzeloze overvloed, zijn oneindige mogelijkheden tot het goede, zijn opperste wijsheid en vreugde plaats. Hij durft dan te voelen wat hij voelt en heeft de moed om zich tot een beter mens om te vormen, en dit alles om geen andere reden dan dat hij aan het leven wil geven en

wil bijdragen en niet met het doel indruk te maken en goedkeuring te krijgen.

Wanneer de directe barrières om alleen dat maar te doen uit de weg zijn geruimd, zal het ware zelf met al zijn schatten duidelijk kenbaar maken dat het bestaat en dat het werkelijkheid is. Een van die barrières is schaamte voor wie je nu bent. Deze schaamte brengt je ertoe een muur van geheimzinnigheid op te trekken waarachter je wel eenzaam moet zijn. Deze eenzaamheid kun je ontkennen of rationaliseren - dat wil zeggen, je kunt anderen of omstandigheden er de schuld van geven. In werkelijkheid is het jouw eigen wens om je voor jezelf en anderen te verbergen die je afzondering in stand houdt. Diep in je hart ben je bang dat je anders bent dan anderen, dat je slechter bent en dat dit een schaamte is die je niet kunt laten zien. Met deze diep verborgen overtuiging blijf je ook in die speciale illusie en onthoud je jezelf de weldaad die het ontdekken van de universaliteit van jezelf en je leven, met haar helende sfeer voor je geest, is. Nogmaals, dit bereik je niet door het in theorie te weten, je kunt het alleen voor elkaar krijgen wanneer je op die gebieden echt ervaren bent waar je jezelf nog steeds verbergt. Dit is precies een van de barrières die je van de levensstroom scheidt. Aan de eenzaamheid die uit deze innerlijke toestand van geheimzinnigheid voortvloeit, kun je niet ontkomen, hoe gunstig de uiterlijke omstandigheden ook mogen zijn. Deze eenzaamheid kun je alleen opheffen door de trots van je schaamte te overwinnen. Dit diep persoonlijke werk brengt je tot het besef van de universele waarden en alleen daaruit kun je de moed putten om met de levensstroom mee te gaan.

Maar al te vaak is het universele zelf in tegenspraak met de uiterlijke regels die uit het egozelf van de mensheid voortkomen. Vandaar ook dat hoe sterk iemand ook tegen conformisme en sociale wetten rebelleert, hij zich nog steeds binnen de grenzen van het egozelf bevindt en toch diepgaand verwikkeld blijft in de strijd en in de dualiteit van enerzijds conformisme en onderwerping en anderzijds rebellie en verzet. Ware vrijmaking van het ego met zijn uiterlijke regels betekent noch je conformeren noch je verzetten. Deze vrijmaking vindt plaats op basis van innerlijke waarden die al of niet met de voorschriften van de maatschappij overeenkomen. In geen van beide gevallen lijdt de persoon daar schade van. Zelfs als er zich bij hem een tijdelijke ontreddering voordoet, zal hij een vollediger mens worden. De sleutel is deze en hij is niet zo ver weg als het misschien lijkt: laat je je door overwegingen van liefde en waarheid leiden en verbind je jezelf *in dit specifieke geval*

geheel en al tot eerlijkheid en integriteit, wat de publieke opinie ook moge zijn? Laat je de angst, de trots, de eigenzinnigheid van je ego varen en span je je in om naar de stem van het goddelijke in je te luisteren, nogmaals: ongeacht de uiterlijke verschijning? Deze weg ligt altijd open en wanneer je die kiest, moet dat tot bevrijding van de egostrijd met zijn onoplosbare pijn en angst leiden. Onvermijdelijk komen dan ook de antwoorden die het conflict oplossen en vrede brengen.

De roep van het leven negeert de oppervlakkige moraal waar de meeste mensen zo vurig aan vasthouden of die ze met evenveel vuur bestrijden. Het is de moraal die op angst voor afkeuring is gebaseerd of die men uit de weg gaat omdat men denkt dat goedheid ontbering betekent. De roep van het leven kent geen overwegingen van uiterlijke schijn of kortzichtige sentimentaliteit. Hij stuwt iedere mens voort naar zijn geboorterecht. Hij bekommert zich alleen om deze universele waarde want al het andere dat van belang is, is daarin vervat.

Waarom levert de mens zo'n strijd tegen het volgen van deze bestemming, die hem niets dan goeds brengt? Waarom wil hij de roep van zijn levensstroom niet horen die hem naar alles toe brengt wat veilig, vruchtbaar, goed en vreugdevol is? Dat is de tragische strijd van de mens. Enerzijds verontrust de onzekerheid van zijn bestaan hem. Hij voelt hoe hij zijn leven verdoet zolang hij trouw bewijst aan het uiterlijke zelf en daarmee aan de uiterlijke waarden die van buiten hem komen. Anderzijds doet hij alles wat in zijn vermogen ligt om een situatie in stand te houden waarin hij zo ongelukkig is. In feite zoekt hij steeds meer middelen om de ego-identificatie te versterken. Hij zoekt naar nog meer uiterlijke manieren, uiterlijke activiteiten, uiterlijke overtuigingen en uiterlijke vluchtwegen. Soms slaagt hij er misschien alleen in om zichzelf doof voor de stem diep binnenin hem te houden. Soms ook voelt hij diepe onrust maar weigert die te begrijpen.

Alleen iemand die bewust en weloverwogen het besluit neemt en zich er voor eens en voor altijd toe verbindt om zijn leven te leven met als belangrijkste doel het activeren van het ware zelf, alleen zo iemand kan echte vrede, diepe innerlijke vrede vinden die zelfs bestaat wanneer innerlijke dwalingen de totale verwezenlijking van het zelf nog verhinderen.

Laat ieder van jullie hier en ieder die deze woorden leest zichzelf afvragen waarom hij op dit pad is. Wat is je doel in het leven? Leef je

alleen om het beste te doen wat je kunt? Werk je op dit pad omdat er bepaalde symptomen zijn die je weg wilt hebben omdat je ze als een onaangename inbreuk op je leven ervaart? Natuurlijk staat het je vrij om dit te doen. Maar besef de diepere betekenis ervan. Zolang het uitsluitend je bedoeling is bepaalde gevolgen van je innerlijke dwaalspoor - het identificeren met je ego - weg te werken óf omdat je bang bent om je ware zelf wakker te maken óf omdat je daar geen aandacht aan wilt besteden, moeten er wel andere symptomen van deze hoofdkwaal verschijnen. Misschien lukt het je onder tijdelijke situaties van pijn en ontbering uit te komen maar tot een algeheel welzijn kom je niet. Er is een groot verschil tussen deze twee doeleinden. Zolang je er niet geheel en al op bent gericht het innerlijk centrum van je ware zelf te activeren, kun je geen echte veiligheid, vrede en echt welzijn kennen. Je kunt noch de mogelijkheden gebruiken die in je liggen opgeslagen, noch kun je de vrijheid ervaren om van de onbegrensde schatten die in het universum voor jou beschikbaar zijn gebruik te maken. Je bent daar niet toe in staat. Je bent niet in staat om te *zijn* wat je bent en wat je zou kunnen zijn, en dat is *een eindeloos durende pijn die je jezelf bewust moet laten ervaren teneinde de prikkel te krijgen om er iets aan te doen.* Aan de andere kant zal alle inspanning van het ego, hoeveel het ook bereikt, je nooit vrede en zekerheid geven, noch het gevoel dat je het beste geeft wat je te geven hebt. Het kan lijken alsof de egodrang jou macht over anderen geeft maar hij kan je nooit of te nimmer autonomie en onafhankelijkheid geven zodat vroeg of laat die macht over anderen een illusie zal blijken te zijn.

Het staat je vrij om alleen symptomen te verwijderen. Ik raad iedereen, zowel degenen die hulp zoeken als degenen die helper zijn, aan heel duidelijk het doel te omschrijven. Wat is je doel? Hoe ver wens je te gaan? Wat wil je bereiken? Verbind je je ertoe om de hele weg te gaan? Visualiseer dan de specifieke symptomen die je wilt verwijderen. Iedere stoornis is alleen maar een symptoom van de grondkwaal waarin je je uitsluitend met het ego identificeert en dat mag je noemen zoals je wilt: neurose, ziekte, vervorming, je ongelukkig voelen. Overweeg wat alleen het verwijderen van de symptomen voor je toekomst betekent. Wat zou er daarna kunnen komen? Kun je je voorstellen dat er meer mogelijk is? Wat is dit meer? Hoe zou je leven er met dit meerdere uitzien? Of ben je onvoorwaardelijk bereid helemaal uit te zoeken wat en wie je werkelijk bent, wat en wie je mogelijk zou kunnen zijn? Laten we het daar nu over hebben, vrienden. Want ik geloof dat iedereen die er werkelijk over nadenkt en de volle betekenis van deze belangrijke vraag overziet en die

zichzelf zonder zichzelf iets wijs te maken of te vluchten duidelijk de vraag stelt, met heel zijn wezen gehoor aan de roep van het leven zal geven. Laten we het hebben over dit zich volledig verbinden met het ware zelf.

Tot op zekere hoogte hebben jullie allemaal door middel van bepaalde meditaties ervaren dat het universum onbeperkt veel goeds bevat en dat het beschikbaar voor je is als je je ervoor openstelt. Er zijn tijden dat je deze waarheid levendig ervaart en je zonder een spoortje twijfel weet dat het geen toeval of illusie is. Je weet dat het een feit is. Je gehele houding is dan duidelijk, vrij en ontspannen. Je bent diep van deze waarheid overtuigd en vol vertrouwen; je voelt dat je het ten volle verdient en schrikt niet voor de vervulling terug. Dus komt die ook. Door je hele wezen gaat een positieve, constructieve vibratie waarin geen conflict bestaat. Je voelt je niet egoïstisch omdat je schoonheid wilt ervaren en evenmin houd je je in: je geeft het beste van jezelf.

Maar er zijn ook gelegenheden waarbij het niet zo werkt. Zelfs al heb je op bepaalde gebieden van je leven al zo'n positieve ervaring gehad, op andere gebieden slaag je daar niet in. Wanneer je dit goede dat geen onderscheid maakt met je ego probeert te bereiken, werkt het niet. Waar je ware zelf nog niet is ontwaakt, zijn de deuren naar het universum gesloten. Dit is niet aan een dreigende autoriteit te wijten die bepaalt dat je deze of gene vervulling niet waard bent. Het is eenvoudigweg iets in jezelf dat de weg afsluit en dit iets dient te worden gevonden zodat je de mogelijkheid hebt om het uit te bannen. Wat voor belemmering het ook moge zijn, hij zorgt ervoor dat je het ego niet durft los te laten en daarom blijf je gericht op het uiterlijke ego als spil van jouw bestaan.

Aangezien dit uiterlijke ego in zichzelf is gespleten in dualiteit, is het onverenigbaar met de één-geworden wereld van al het goede. Het kan alleen openstaan voor iets wat gedeeltelijk goed is en waaraan altijd ook een andere, ongewenste kant zit. Deze ongewenste kant kan – wat jou betreft geheel onbewust - het verlangen naar het goede verzwakken. Ook is het zo dat het aspect dat je belet je ego los te laten – als het volledig naar buiten gebracht en begrepen wordt - ook altijd iets blijkt te zijn dat de integriteit aantast en de karakterstructuur vervormt. Daarom voelt het innerlijke geweten dat het al het goede niet verdient en schrikt ervoor terug. Dat heeft tot gevolg dat de persoon in kwestie ook niet met het goede overweg kan, zelfs al gelooft hij dat het bestaat.

Alleen het volledige zelf kan omgaan en zich verenigen met het volledig goede. Je kunt dit uittesten. Nu, op dit moment kun je, als je dat wilt, deze ervaring opdoen. Neem maar een van de problemen waar je aan werkt, een uiterlijk probleem in je uiterlijke ervaring, iets dat je anders wilt of een innerlijke toestand in jezelf, iets dat je wilt overwinnen. Mediteer, verruim jezelf en stel jezelf een compleet doel. Maak aanspraak op dit complete doel. Hoe vaak gebeurt het niet dat je voelt dat je dit onmogelijk kunt? Test het nu uit. Hoewel je echt zou willen, voel je nog steeds dat het onmogelijk is. Er is een of andere muur die jou niet doorlaat. Deze muur mag nooit, onder welke omstandigheden dan ook worden genegeerd of verdoezeld. Gebruik nooit je wilskracht om het 'nee' van deze muur te overwinnen. Dit brengt je alleen maar verder van je innerlijke, ware zelf af en daarmee van de werkelijkheid van het leven, waarin al het goede beschikbaar is. In plaats daarvan moet je je afvragen wat die muur betekent, waar die muur voor staat. Of het nu twijfel is aan de mogelijkheid om dat doel te bereiken of het gevoel dat het verkeerd is ernaar te streven of het gevoel dat je het niet verdient of angst voor de eisen van het leven wanneer je het doel hebt bereikt: wat het antwoord ook moge zijn, het is nog steeds niet het definitieve antwoord. Waarom komen deze bange vermoedens op? Je moet verder zoeken. *Dit voorbehoud in jezelf moet aan een karaktergebrek worden gekoppeld dat je nog niet echt onder ogen hebt gezien en niet echt onder ogen wilt zien omdat je het niet kwijt wilt.*

Transformatie van het karakter is absoluut noodzakelijk om de ego-identificatie af te kunnen leggen. Wanneer ik zeg 'afleggen' bedoel ik dat niet in de zin dat je hem op moet geven maar ik bedoel dat hij als een werktuig voor het vinden van het innerlijke wezen gebruikt kan worden en dat je het ego daarmee laat integreren. Jullie dienen dit goed te begrijpen. Het is alleen mogelijk wanneer bepaalde karaktergebreken getransformeerd zijn of als iemand dat in alle eerlijkheid en zonder uitvluchten werkelijk wil en er mee bezig is. Het moet een totale verbintenis zijn, geen schijn, geen komedie. Als je zo volmondig gehoor aan het leven geeft, wordt de levensstroom waarneembaar en zal de wijze leiding en zinvolheid ervan een werkelijkheid in je leven worden.

Tot nu toe zijn we er het grootste deel van de tijd op gericht geweest dwalingen, misvattingen en gebreken te vinden; die hangen natuurlijk met elkaar samen. In feite waren we altijd op onze hoede onszelf niet te veroordelen of over onszelf te moraliseren want dat is een belemmering en geen hulp. Nu is de tijd gekomen om duidelijk het verschil tussen

moraliseren en het verlangen om jezelf om te vormen te gaan zien want ik geloof dat de meeste van jullie nu zover zijn dat je dit verschil met je hart kunt begrijpen - en dat begrijpen is waar het echt om gaat.

Als je waarden baseert op uiterlijke normen ga je oordelen, moraliseren en perfectionisme nastreven. Ik heb het daar in het verleden uitgebreid over gehad. Het doel is dan anderen te behagen, je aan uiterlijke normen aan te passen, indruk op anderen te maken. Moraliseren is altijd bedoeld om anderen te laten weten hoe goed, juist of superieur het zelf is. Het moet altijd iets bewijzen. In welke mate er ook gemoraliseerd wordt, de basis is altijd uiterlijke schijn. De persoon in kwestie is niet echt in de zaak op zich geïnteresseerd. Je kunt dan wel doen alsof het uit consideratie voor de gevoelens en rechten van anderen of voor de bevrijding van het ware zelf van anderen of van jezelf is maar diep in je hart is dit niet de reden. De reden is uiterlijke schijn, iets willen bewijzen.

Een oprecht verlangen om karaktergebreken te transformeren heeft in geen enkel opzicht met uiterlijke schijn en wat anderen denken te maken. Het is uitsluitend gericht op de transformatie zelf, of anderen het nu zien en bewonderen of niet. Het valse, schadelijke, gekwelde en remmende gemoraliseer en de zelfbeschuldiging verbergen altijd een diep innerlijk besluit om beslist niet te veranderen. Daarom is moraliseren een innerlijke kwelling; herkenning van het betreffende gebrek is alleen zo ondraaglijk pijnlijk omdat de persoon in kwestie weigert dat op te geven. Aangezien het moraliseren weigert een negatieve neiging op te geven, brengt het meer negativiteit met zich mee, niettegenstaande haar verschijning die door het zien van de fout en het in acht nemen van hoge morele normen omdat men niet gelukkig met de fout is eerlijkheid lijkt uit te drukken .

Een oprecht verlangen om gebreken te transformeren wordt nooit door een onplezierig toegeven van een gebrek belast, wat dat ook moge zijn, juist omdat het verlangen echt is. Er is liefde in dit verlangen - liefde voor het universum – die wordt uitgedrukt door de bereidheid om aan je eigen zijn bij te dragen. Dit verlicht het hart, zelfs al ben je misschien nog niet direct tot verandering in staat omdat je nog ontbrekende schakels moet gaan begrijpen. Laat dit bij de voortzetting van je padwerk een maatstaf voor je zijn, vrienden. Als een vervorming diep in je ziel snijdt en je je hopeloos over jezelf doet voelen en over je vermogen de onvolkomenheid te transformeren, weet dan dat je deze neiging op een dieper niveau van je wezen juist helemaal niet op wilt

geven. Kijk dan waarom je dat niet wilt.

Wanneer je persoonlijkheid op een positieve zielsbeweging is ingesteld, dan zul je de uitwerking daarvan voelen; dan zal er geen belemmering zijn als je een gebrek van je karakter wilt transformeren. En er is dus ook geen obstakel tussen jou en de onbegrensde overvloed aan goeds die voor ieder mens in het universum beschikbaar is. Probeer deze innerlijke beweging te maken door jezelf in de stroom van een volledig bekrachtigen in plaats van het vroegere ontkennen te begeven. Wanneer je deze innerlijke beweging kunt maken, wanneer je de wereld met een ontspannen innerlijke houding ingaat, evenzeer bereid om te geven als te ontvangen, zal transformatie niet riskant meer lijken. Je ziet het dan als een prachtig avontuur. Als je dus niet verder komt in je verlangen om het onbeperkt goede van de beschikbare scheppingskracht in het universum binnenin jezelf te ontwikkelen, kijk dan wat erachter zit - niet alleen waar je negatief bent in het uiten van je verlangens maar ook waar je aan je hardnekkige negativiteit vastzit. Daar vertoont je karakter een gebrek dat je net zo moeilijk vindt om op te geven. Zolang je het bijbehorende gebrek niet ziet, blijft de negativiteit. Deze negativiteit sluit ontplooiing, zelfexpressie en vervulling uit en blokkeert de creatieve krachten in jezelf. Dit kon voor velen van jullie wel eens een sleutel zijn.

Het grootste deel van de tijd moesten we ons vooral bezighouden met het blootleggen van fouten en illusies: het feit dat je negatief of destructief bent, dat je ontkent en negeert. Dit was uiterst belangrijk. Ik zeg niet dat al mijn vrienden in dit opzicht volledig zijn geslaagd maar veel van mijn vrienden zijn al een eind gekomen. Nu kunnen we een tweede belangrijke fase overwegen en dat is de fase waarin je oefent *jezelf naar het universum toe uit te strekken*. Waar je daarin slaagt omdat je innerlijk vrij bent, zul je nieuwe verschijningen in je leven zien als nooit tevoren. Waar je jezelf nog geblokkeerd voelt, niet in staat om het te geloven, niet in staat om door te gaan, zul je nog dieper gewortelde aspecten in jezelf vinden die je niet eerder naar buiten kon brengen en die je nu herkent als vervormingen van je karakterstructuur. Maar nu loop je niet meer het gevaar dat je door schadelijk moraliseren de deur dicht doet. Dit is de voorbereiding voor de beslissing om te transformeren, die - ik zeg het nogmaals - voor wat betreft de innerlijke oprechtheid onderzocht kan worden door over het onderwerp te mediteren. Hoe diepgaand wil je de transformatie van dit of dat gebrek? Waar en waarom weiger je deze gebreken te transformeren? Op het moment dat je werkelijk tot transformatie bereid bent, is de deur niet langer gesloten.

Je voelt hoe hij naar het onbegrensde universum opengaat. Dan kun je jezelf daar naar toe uitstrekken en derhalve ook jezelf waard en in staat voelen ervan te ontvangen. Dan hoeft niets goeds nog een schaduwkant te hebben.

Dat is ook de tijd dat je de werkelijke waarden zult kennen en afziet van alle valse moraal die op andere overwegingen is gebaseerd dan de ontplooiing van het ware zelf. Hoe meer je werkelijk bereid bent gebreken te transformeren, des te minder de uiterlijke, opgelegde waarden nodig worden; waarden die vaak zinloos zijn, speciaal vanuit het oogpunt van de roep van het leven die een volmondig antwoord en een totale verbintenis van je eist.

Maar nu, waarom is de mens eigenlijk zo bang zich totaal met het leven te verbinden en de ego-identificatie los te laten? Tot meer positieve verschijnselen te komen die hem verrijken? Waarom biedt hij weerstand aan het goede en vecht hij om zich vast te houden aan het leven van pijn en strijd en onoplosbare conflicten? Waarom is hij bang voor het goede dat hem vrij maakt? En waarom zet hij zijn ziel en zaligheid in op de bekrompen, begrensde en begrenzende egoaspecten die hem tot een gevangene van het kleine uiterlijke zelf en de kleine uiterlijke waarden maken? Waarom? Er zijn verschillende manieren om deze vragen te beantwoorden, afhankelijk van waaruit je ze benadert. Laten we als eerste de volgende benadering van deze vragen kiezen.

Wanneer de mens er aan twijfelt of er wel een grotere werkelijkheid bestaat en het risico niet durft te nemen, zijn hand er niet voor in het vuur durft te steken, verkeert hij in een dualistische wereld. Dit hebben we al eerder besproken. Zoals jullie weten bestaat er in die wereld het volgende conflict: 'als ik onzelfzuchtig ben, moet ik lijden. Ik wil niet lijden. Maar als ik zelfzuchtig ben, word ik verworpen, geminacht, niet liefgehad, verlaten. En dat is ook lijden.' In deze strijd wordt de mens heen en weer geslingerd en zoekt hij een oplossing. Hoe meer hij gelooft dat deze twee alternatieven werkelijk onvermijdelijk zijn, des te meer hij het leven ook zo gaat ervaren. Hij durft niet onzelfzuchtig te zijn: hij kan ook niet geheel en al onzelfzuchtig zijn want dan moet hij zijn persoonlijke vervulling en geluk opgeven. Maar hij kan zich ook niet aan een zelfzuchtig leven overgeven - gedeeltelijk vanwege het eeuwige bestaan van zijn ware zelf, gedeeltelijk omdat hij bang is voor de mening van de wereld. Dat is de tragedie van de nutteloosheid en zinloosheid van deze strijd. Hij kan zich niet uit de netten bevrijden zolang hij zich

identificeert met en toevertrouwt aan de waarden, regels en opvattingen van de egologica. Als hij wil transformeren, moet hij zelfzucht en het verlangen om in welke vorm dan ook het leven, zichzelf en anderen te bedriegen willen opgeven. Maar als het een persoonlijke opoffering van alles wat hij wenst betekent, kan hij dat niet ten volle riskeren. De pijnlijkste toestand is besluiteloosheid. Dat geldt op alle niveaus. Het is het lot van de mens zolang hij het egoniveau van werkelijkheid nog niet is ontstegen. Vervulling en onzelfzuchtigheid kan hij niet met elkaar verzoenen - daarom blijft hij besluiteloos, blijft hij weifelen en van twee walletjes eten. Als de mens in staat zou zijn om zich volledig aan een zelfzuchtig leven te wijden, zou hij er al snel genoeg van hebben omdat hij dan zou inzien dat het nergens toe leidt, dat het ook niet de verlossing brengt die hij halfslachtig aan beide kanten zoekt.

Jullie zitten allemaal in deze strijd, ieder van jullie. Al jullie problemen zijn een uitdrukking en een direct gevolg van deze dualiteit. Kijk naar je problemen, verdiep je er voldoende in en je zult zien dat het zo is. Je bent bang voor de impulsen van het grotere, bredere, wijzere zelf. Je kunt je er niet met hart en ziel mee verbinden zolang je gelooft dat hier nadelen voor je uit voort moeten komen.

Het feit dat je alleen maar naar het goede van het universum kunt uitreiken en dat kunt ontvangen wanneer je bezig bent je gebreken te overwinnen, kan oppervlakkig gezien het idee van beloning en straf geven. Ik kan zeggen dat dit idee een misvatting en een vervorming van het proces is dat ik heb uitgelegd. Beloning en straf veronderstellen een uiterlijke autoriteit die de verdiende straf voor het handelen en het gedrag van de persoon uitdeelt. Er wordt dikwijls verondersteld dat beloning of straf alleen in een hiernamaals wordt gegeven. Waar ik het over heb, is een mechanisme binnen de persoonlijkheid zelf. Het innerlijke zelf voelt hoe tegenstrijdig het is om het beste te willen hebben en tegelijkertijd te weigeren het beste te willen geven. Het beste krijgen is bovendien een last waar je bang voor bent als je niet óók bereid bent het beste te geven. Omgekeerd is het onmogelijk het beste te geven als dat voor jou neerkomt op opoffering en nadeel voor het zelf. Juist het geloof in straf en beloning bedekt de diepe wanhoop over het idee dat onzelfzuchtigheid ontbering met zich meebrengt zodat je wel wordt gedwongen om het verlangen om helemaal lief te hebben en te geven terug te houden. Ideeën over beloning en straf, in wat voor vorm ook, zijn een compensatie voor de ondraaglijke werkelijkheid die je in de dualiteit waarneemt.

Wanneer het ware zelf wordt geactiveerd, bestaat dit conflict niet langer. *Het is mogelijk het ware zelf te activeren, als je dit speciale conflict in je aan het licht brengt.* In de werkelijkheid van je innerlijke kern bestaat deze gespletenheid niet meer. Je zult zien dat het mogelijk is jezelf te verruimen en met hart en ziel jezelf te geven, lief te hebben, te voelen, onzelfzuchtig te zijn, nederig te zijn, het egoïsme van het bange kind los te laten, de integriteit te hebben om anderen vrij te laten - wat dit ook voor jou betekent - en *toch het gevoel te hebben dat je daarbij niets verliest.* Al gauw zal het gevoel dat je niet noodzakelijkerwijs hoeft te verliezen, veranderen in de overtuiging dat het mogelijk is te winnen. Eerst alleen dat het mogelijk is te winnen, later dat het onlosmakelijk met de integriteit van het zelf is verbonden. Dat is zo omdat je vrij genoeg bent om allebei te willen. Wanneer je de transformatie van je gebreken bent aangegaan, zul je genoeg van jezelf houden om je te openen voor al het goede dat beschikbaar is. Wanneer de transformatie begint te slagen, zul je sterk genoeg zijn om geluk te verdragen. Je kunt op het beste aanspraak maken als je datgene aan het transformeren bent, wat je een afkeer van jezelf bezorgt, of je je die afkeer nu wel of niet bewust bent, of je nu wel of niet nog in de staat verkeert waarin je je zelfhaat op anderen projecteert. Dan besef je de waarheid van de absolute werkelijkheid en van je ware zelf, de waarheid dat er geen grens aan expansie is. Door deze ontplooiing wordt je intuïtie sterk en betrouwbaar. Dan hoor je en geef je gehoor aan de roep van je persoonlijke levensstroom en ga je erin mee. Dan heb je de moed erin mee te gaan of hij nu wel of niet met uiterlijke verwachtingen, regels en waarden in overeenstemming lijkt. Zolang je vastbesloten bent de innerlijke waarden te volgen, tellen de uiterlijke waarden niet meer, niet in je eigen geest en niet in je uiterlijke leven. Je bent dan niet bang meer wanneer je persoonlijk leven niet volgens de conventies verloopt. Je bent niet bang voor deze afwijking. Al gauw zal het uiterlijke leven volgen en ontstaat er geen wrijving. De wereld zal met jou meegaan.

Er zijn twee belangrijke sleutels voor jullie in deze lezing die wel eens net kunnen zijn wat je zoekt om uit je knoop van dat moment te komen. Ik herhaal in het kort:
1. Wat is je doel in het leven? Wat is je doel op dit pad? Hoe ver wens je te gaan? Wil je alleen maar een paar symptomen verwijderen? Of wens je algehele zelfverwezenlijking, de activering van een innerlijk centrum waarin al het goede en de verlossing van angst, onveiligheid en verwarring bestaan? Als dat zo is, ben je dan bereid de prijs in de vorm van volharding en je helemaal verbinden te betalen? Een algehele

verbintenis brengt het geheel aan mogelijkheden dat in je besloten ligt naar buiten. De onbeperkte vermogens van je diepste wezen stellen je in staat onbeperkt goede werken te verwezenlijken.
2. Zoek precies dat punt waar je positieve wensen worden geblokkeerd, waar je voelt dat je niet vooruit komt. Vraag jezelf dan af door welk specifiek karaktergebrek je niet in staat bent een zelfvernietigende, zelfontkennende houding af te leggen? Breng duidelijk onder woorden dat je die wilt vinden. Als je hem eenmaal in het oog krijgt, kun je nog steeds besluiten of je hem op wilt geven of niet. Wil je dat niet, zoek dan uit waarom niet. Dat idee (dat je dan op het spoor komt) zit achter de hardnekkigheid waarmee je aan iets vasthoudt dat inbreuk op je integriteit en je achtbaarheid maakt, dat het beste achterhoudt dat je te bieden hebt en het beste dat je kunt zijn. Dit moet je zelfrespect wel aantasten. Het hoeft geen duidelijk zichtbaar iets te zijn. Het kan een kleine verborgen afwijking zijn die niemand kwaad *lijkt* te doen maar dat altijd wel doet, of je er nu bewust van bent of niet.

De volgende keer zal ik vragen beantwoorden. Ik hoop dat velen van jullie vragen over je persoonlijke problemen zullen stellen, waar je je vast voelt zitten en hulp nodig hebt. Dit is altijd nuttig voor allen die aanwezig zijn, niet alleen voor degene die de vraag stelt.

Dit komende werkjaar zal zelfs nog vruchtbaarder blijken dan het afgelopen jaar dat voor de meeste van mijn vrienden al waarlijk ongekend was. Deze vooruitgang die heel wat van jullie levendig hebben ervaren, staat precies in verhouding tot je bereidheid en openheid. Er is niets mysterieus aan deze vooruitgang want dit pad moet wel zo werken als deze bereidheid en openheid er zijn. En wie van jullie niet tevreden over zijn vooruitgang is, vraag jezelf diepgaand en oprecht af waar je je hebt teruggehouden? Waar wilde je niet tot het einde toe gaan? Waar heb je het heldere zicht op je doel verloren? En waar heb je het doel losgekoppeld van waar je zelf op dit moment bent omdat je je niet bloot wil geven? Daarom wil je niet zien dat je jezelf uit angst en schaamte terughoudt die zo'n onnodige belasting vormen en waarmee je de deur naar bevrijding barricadeert. Diegenen van jullie die vooruitgang hebben geboekt en de opwinding van een nieuw leven voelen, hebben veel meer om naar uit te zien want jullie zullen nu voor altijd de krachten versterken. Jullie zullen de krachten steeds meer kunnen mobiliseren en in kunnen zetten om de obstakels van je resterende illusies te verwijderen en jezelf te richten op datgene wat alleen binnenin jezelf eeuwig is, en dat nooit in conflict is en nooit gekweld wordt. Je zult het

als een levende werkelijkheid leren ervaren.

Wees gezegend, sta open voor de kracht en de liefde die naar jullie toe stromen.
Wees in vrede. Wees in God”

Deze lezing werd gegeven door Eva Pierrakos in 1966
Oorspronkelijk uitgegeven door Center for the Living Force, Phoenicia (N.Y.)
onder de titel: 'The Call of the Lifestream and the Response to It'.
Vertaling door Lidewij Frijlink in 1979; in 1992 herzien door Ernst Winkler
en in 2000 door Marieke Delfgauw.
© Stichting Gemeenschap het Pad. Uitgave 2009